

Dolazi nam i popularno zvani 8. mart ili Dan žena. U ova današnja vremena, kada mi žene, mora se priznati imamo određena prava, a s druge strane nas često puta tretiraju kao roblje i iskorištavaju do krajnjih granica, pitam se, koliko su nam ta »prava« uistinu pomogla, a koliko odmogla.

Nekada davno, žene su se iz petnih žila borile, kako bi danas, svaka od nas imala pravo glasa, pravo na obrazovanje i na rad. I skidam im kapu na tome. No, jesu li tada mogle znati, koliko će nam zapravo život biti težak, balansirajući između poslova koje svakodnevno radimo, djece i svih onih naoko banalnih, ali mukotrpnih obaveza, kojima smo zatrpane od jutra do mraka?

Vjerojatno nisu, jer iskreno, živimo u društvu, koje je još uvijek patrijarhalno, te je kao takvo, diskriminirajuće prema ženama.

Sada će mnogi muškarci bahato reći: Pa dobile ste ono što ste tražile.

I bit će u pravu. Djelomično.

JESMO LI DOBILE ONO ŠTO SMO TRAŽILE?

Istina, tražile smo svoja prava, koja itekako zaslužujemo. No, zapravo smo tražile ravnopravnost koja nije moguća. Mislim da su se u ovom dijelu, divne žene, koje su se borile za žensku ravnopravnost, ipak, pomalo zeznule. Jer, mi zapravo ne želimo biti muškarci i ne želimo biti »iste«.

Želimo samo da možemo, bar ponekad, kao većina njih svakoga dana, nakon posla, leći na kauč i gledati televiziju ili čitati knjigu, dok onaj drugi s djecom napiše sve zadaće, opere veš i spegla, ode u dućan po sve one silne potrepštine, ode na informacije u školu i na pokoji roditeljski sastanak, skuha ručak za idući dan, jer djeca moraju jesti kuhano....

Nabrajanje bi bilo predugačko i mislim da ste shvatili poantu.

One naše davne ratnice, koje su marširale tražeći prava, sigurno nisu zamišljale život današnjih žena baš ovako. Možda su mislile kako će se mnoge stvari promijeniti. Negdje i jesu. Svaka čast onim divnim pripadnicima muškoga roda, koji rade sve ove stvari i to bez prisile i natjeravanja. Znam da ih je malo, a to je porazna i žalosna činjenica.

Zašto je zapravo to tako, ponekad si mislim? Je li možda problem u drugačijem mentalnom sklopu ili je to evolucijski uvjetovana činjenica, da se žena skrbi o ognjištu, dok je muškarac u lovu?

Možda se jednostavno ne možemo odmaknuti od toga kao društvo, civilizacija, pa nema mjesta niti za osudu?

No, čovjek je ipak rezultat odgoja i pozitivnih ili negativnih utjecaja okoline, koje je preuzeo odrastajući. Mi još uvijek volimo da su djevojčice smirenije i slatko se smiješe, dok je za dječake sasvim normalno da su življi, grublji i s onim »vražjim« pogledom u očima. Većina nas to prihvaća kao ispravno. Rijetke su mame, koje će svoje sinove odgajati tako da nauče kuhati, upaliti veš mašinu ili ispeglati veš. Znam da ih ima i takav odgoj je za svaku pohvalu.

Takvi će dječaci, jednoga dana vjerojatno postati pozitivni primjeri muške odgovornosti u svom budućem domu i obitelji. Oni će više poštovati ženu i sve poslove, koji se još uvijek oslovljavaju kao »ženski«. Da, ovdje sve počinje, u obitelji, usmjeravanju, poštovanju i preuzimanju dijela odgovornosti.

ŽENSKA SOLIDARNOST, A NE NESNOŠLJIVOST

Postoji i jedna druga strana priče. Dok se muškarci često puta drže zajedno i »čuvaju si leđa«, žene, iz nekog čudnog razloga, teže nadmetanju. Pa se umjesto da surađuju, natječu i ne »čuvaju si leđa«, već si zabijaju noževe u leđa. Čest je slučaj i na poslu.

Imam takvo zanimanje, gdje je kolektiv čisto ženski i gdje god sam radila, vrlo čest je slučaj bio upravo takav.

Žene, moramo se držati zajedno. Ako ni iz jednog drugog razloga, onda jednostavno iz toga, što smo ŽENE.

I mi smo jake, odlučne, čvrste, nepokolebljive, uporne i hrabre. Mi ćemo trgati zubima i boriti se iz petnih žila. Možemo podnijeti veliku bol i preživjeti. Slomit će nas bezbroj puta, mi ćemo svaki put ustati.

Postoje mnoge divne žene za koje i ne znamo. Žive svoje tihe, samozatajne živote, koji su puni borbenosti, hrabrosti i divnog duha. O njima se ne piše, one nisu celebrity, ali nisu zbog toga nimalo manje vrijedne. Njihove životne priče možda neće biti zapisane, niti ukoričene, ali će one svoje divne priče zapisati svojim djelima. Svojim životima.

Kada postanemo i same više svjesne svoje ljepote, kada se počnemo više poštovati, a prestanemo podcjenjivati, možda ćemo biti još jače.

U ova krizna i zaista teška vremena, to je još važnije. Jer kako će nas poštovati netko drugi, kada se često puta, ne poštujemo niti same. Kako će nas voljeti, kada se niti mi same ne volimo. Pomalo izgubljene u ludoj centrifugi, koja se zove otužna i teška svakodnevnica.

Nema toga što žena ne može podnijeti. Uvjerila sam se u to i sama. I kada sam mislila, da zaista dalje ne mogu, kada sam padala po stoti put i gledala svoja razbita koljena, opet sam nekako išla dalje. Ponekad sa smiješkom, ponekad sa inatom, ponekad sa suzama u očima. Ali sam išla...

Bjelovarske divne žene – ženska snaga u krizna vremena

Autor Maja Geček-Jelić

Četvrtak, 05 Ožujak 2015 20:52 - Ažurirano Četvrtak, 05 Ožujak 2015 21:26

I zato, drage moje Bjelovarčanke, ali i sve druge žene, volite prije svega sebe.

Volite se i međusobno, jer je u tome naša snaga. U našoj povezanosti, solidarnosti i zajedništvu.

I prestanimo se natjecati, već se udružimo da budemo jače, mudrije i hrabrije.

A vi muškarci, kada budete kupovali ružu ili čokoladu za Dan žena, jer to svi rade, sjetite se svih drugih dana, kada ste imali gotov ručak, oprane i ispeglane košulje, mirno poslijepodne uz televiziju ili mnoge druge stvari, koje uzimate zdravo za gotovo, jer znate da će ih učiniti, nitko drugi nego...ŽENA.

Svim predivnim ženama ratnicama života, želim sretan Dan žena. Naš dan.